

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **HOTEL BORNÝ – F, s.r.o.**, se sídlem Staré Splavy 249, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 4. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 – 42,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 4. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 - 42, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Pavlínou Zámečnickové **se určuje** částkou 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel dne 15. 5. 2015 kasační stížnost, kterou žalobce brojil proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 4. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 – 42. Tímto rozhodnutím krajský soud zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 30. 6. 2014, č. j. 45000/04963/14/020/RB a č. j. 45000/04978/14/020/RB, kterými byla jako opožděná zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa ze dne 30. 4. 2014, č. j. 45001/013208/14/220/PE, a č. j. 45001/013210/14/220/PE, kterými Okresní správa sociálního zabezpečení Česká Lípa zamítla námitky žalobce proti jejím výkazům nedoplatků, jimiž byly dle § 104g odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení žalobci přeepsány dlužné částky na pojistném na sociální zabezpečení a penále.

Krajský soud v předmětném usnesení uvedl, že poté, co bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. Nao 395/2014 - 21, rozhodnuto o tom, že soudci správního úseku krajského soudu nejsou vyloučeni z rozhodování o podané žalobě, nepřiznal krajský soud usnesením ze dne 9. 2. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 - 27, žalobci osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Kasační stížnost proti uvedenému usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 As 54/2015 - 15. Poté krajský soud žalobce opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 6000 Kč za žalobu a 2000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě přípisem ze dne 22. 4. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 - 39, žalobci doručenou dne 23. 4. 2015. Krajský soud žalobce současně poučil v souladu s § 9 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), že pokud nebude soudní poplatek ve stanovené lhůtě pěti dnů uhrazen v plné výši, řízení o žalobě bude zastaveno.

Krajský soud poté konstatoval, že vzhledem k tomu, že soudní poplatek za žalobu byl splatný již podáním žaloby a žalobce jej neuhradil ani dodatečně ve stanovené lhůtě (krajský soud uvedl, že ověřil, že do 28. 4. 2015 poplatek zaplacen nebyl), krajský soud řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 zákona o soudních poplatcích usnesením ze dne 29. 4. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 - 42, zastavil.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu o zastavení řízení kasační stížností, v níž se odvolával na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že předmětné usnesení mu bylo do datové schránky „údajně“ doručeno dne 30. 4. 2015, a rozhodnuto bylo na základě „umělých“ domněnek soudu, které byly v rozporu s „řádně, důvodně a včas“ stěžovatelem sdělenými údaji. Krajský soud tak vykonstruoval skutkový a právní stav, ke kterému se stěžovatel neměl možnost vyjádřit, a byla mu tak upřena jeho základní práva, a to aniž by se krajský soud zabýval skutkovým a právním stavem předmětné věci. Stěžovatel se domnívá, že žaloba byla podána „řádně, důvodně a včas“, a stejně tak, že důvodné bylo i požadované osvobození do soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o žalobě. Stěžovateli tak byla upřena ochrana jeho práv a „vědomě došlo a systematicky dochází i k zneužití zákona“.

Stěžovatel přitom zdejší soud požádal o přiznání osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud následně z obchodního rejstříku zjistil, že ve vztahu ke stěžovateli bylo zahájeno insolvenční řízení na základě vyhlášky Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 21. 12. 2011, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-3. Účinky zahájení insolvenčního řízení nastaly dne 21. 12. 2011 v 10:19 hod. Na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 5. 2015, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-120, bylo rozhodnuto o zjištění úpadku stěžovatele a o prohlášení konkursu na majetek dlužníka (stěžovatele). Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 22. 5. 2015 ve 14:45 hodin. Insolvenčním správcem dlužníka (stěžovatele) byl ustanoven Ing. Aleš Klauďy, IČO 67222544.

Nejvyšší správní soud účastníky řízení a insolvenčního správce informoval přípisem ze dne 15. 6. 2015, č. j. 5 Ads 100/2015 - 17, že dle § 140a odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), došlo zveřejněním rozhodnutí o úpadku v insolvenčním rejstříku dne 22. 5. 2015 ve 14:45 hod. k přerušení předmětného řízení o kasační stížnosti. Shodný účinek

pokračování

ke shodnému okamžiku mělo dle § 263 odst. 1 insolvenčního zákona rovněž prohlášení konkursu na majetek dlužníka (stěžovatele).

V této souvislosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 Ads 100/2015 – 18, v souladu s § 264 odst. 1 insolvenčního zákona, určil insolvenčnímu správci dlužníka (stěžovatele) lhůtu dvou týdnů od doručení tohoto usnesení, ve které insolvenční správce mohl podat návrh na pokračování v předmětném řízení. Podal-li by insolvenční správce dlužníka (stěžovatele) takový návrh v určené lhůtě, stal by se účastníkem řízení místo dlužníka - stěžovatele (§ 264 odst. 1 insolvenčního zákona).

Insolvenční správce dlužníka (stěžovatele) však předmětný návrh v určené lhůtě nepodal. V takovém případě může daný návrh podat dlužník (stěžovatel), popřípadě žalovaná s tím, že v takovém případě dlužník (stěžovatel) zůstává účastníkem řízení (§ 264 odst. 2 insolvenčního zákona). Stěžovatel této možnosti využil, když na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 5 Ads 100/2015 – 20, zdejší soud přípisem ze dne 18. 10. 2015 informoval, že trvá na pokračování řízení.

Usnesením ze dne 3. 11. 2015, č. j. 5 Ads 100/2015 – 25, poté Nejvyšší správní soud na základě žádosti stěžovatele přiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku a zástupcem stěžovatele ustanovil Mgr. Pavlínu Zámečnickovou, advokátku. Ta kasační stížnost stěžovatele doplnila podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 11. 2015.

Dle názoru stěžovatele vyjádřeného ve zmíněném doplnění kasační stížnosti byly již od počátku řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 59 Ad 16/2014 splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a to přímo ze zákona o soudních poplatcích. Bylo tomu tak s ohledem na výše uvedené insolvenční řízení, zahájené se stěžovatelem dne 21. 12. 2011, ve kterém bylo Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci dne 26. 3. 2014 rozhodnuto o úpadku spojeném s prohlášením konkursu a ustanovením insolvenčního správce; dle názoru stěžovatele byla správnost tohoto rozhodnutí potvrzena rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 1. 2015. Osvobození od soudních poplatků přímo ze zákona tak stěžovatel odvozuje z § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích, dle kterého se od poplatku osvobozují insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku. S poukazem na § 229 odst. 3 písm. a) a b) insolvenčního zákona byl stěžovatel dle svého názoru již od počátku řízení před krajským soudem subjektem podřaditelným pod zákonný termín „*dlužník s dispozičním oprávněním*“, přičemž řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované se týká nároku vzneseného vůči stěžovateli, který má být uspokojen z majetkové podstaty, kdy tato skutečnost byla krajskému soudu známa z jeho rozhodovací činnosti a měl k ní přihlídnout při řešení otázky povinnosti k hrazení soudního poplatku za podanou žalobu z úřední povinnosti.

Přestože je stěžovatel ze zákona osvobozen od soudních poplatků, byl krajským soudem nezákonně vyzván k jejich uhrazení. Následně bylo, ačkoli stěžovatel z důvodu právní opatrnosti odkázal na probíhající insolvenční řízení a požádal o osvobození od poplatku, rozhodnuto kasační stížností napadeným usnesením krajského soudu o zastavení řízení. K zastavení řízení došlo navíc v době, kdy bylo již pravomocně rozhodnuto o odvolání proti usnesení o zjištění úpadku a způsobu jeho řešení, tzn. po 5. 1. 2015. Stěžovatel dodává, že i kdyby byl krajským soudem nezákonně a restriktivně vykládán § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích tak, že toto ustanovení nelze aplikovat na řízení, u nichž v důsledku včas podaného odvolání nenabýlo právní moci rozhodnutí o úpadku, pak z výše uvedených skutečností je dle stěžovatele

patrné, že kasační stížností napadené usnesení bylo vydáno již v době po pravomocném ukončení insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. KSLB 76 INS 24005/2011.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel shledal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu nezákonným a navrhl, aby Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti samé nevyjádřila, pouze k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v přípisu ze dne 9. 11. 2015 uvedla, že s přiznáním tohoto odkladného účinku nesouhlasí, neboť pro něj nejsou splněny zákonné důvody.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Je třeba také poznamenat, že v případech, kdy je řízení krajským soudem zastaveno, lze v kasační stížnosti účinně namítat právě pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Pod citovaný důvod lze v takovém případě podřadit nesprávný úsudek krajského soudu o tom, že jsou splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení, popřípadě zmatečnost soudního řízení, nepřezkoumatelnost rozhodnutí či jiné vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Jak již vyplynulo z výše uvedeného a jak Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu, krajský soud nepřiznal usnesením ze dne 9. 2. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 - 27, stěžovateli osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Kasační stížnost proti uvedenému usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 As 54/2015 – 15, neboť zdejší soud shledal, že usnesení krajského soudu není čeho vytknout. Poté krajský soud stěžovatele opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 6000 Kč za žalobu a 2000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě přípisem ze dne 22. 4. 2015, č. j. 59 Ad 16/2014 – 39, a to ve lhůtě 5 dnů. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 23. 4. 2015, jak nepochybně vyplývá z elektronické „doručenky“ („Potvrzení o dodání a doručení do datové schránky“) připojené k č. l. 39 spisu krajského soudu. V předmětné výzvě krajský soud stěžovatele současně poučil v souladu s § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, že pokud nebude soudní poplatek ve stanovené lhůtě 5 dnů uhrazen v plné výši, řízení o žalobě bude zastaveno.

Z obsahu spisu krajského soudu dále vyplynulo, že do dne 28. 4. 2015, tedy do soudem stanovené lhůty, nebyl soudní poplatek zaplacen. Kasační stížností napadené usnesení krajského soudu o zastavení řízení pak nabylo právní moci dne 30. 4. 2015, kdy bylo doručeno stěžovateli (viz „Potvrzení o dodání a doručení do datové schránky“ přiložené k č. l. 43 spisu krajského soudu).

Z výše uvedeného zdánlivě vyplývá, že podmínky pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku byly splněny. Pro opačný závěr, tedy konstatování důvodnosti kasační

pokračování

stížnosti, na rozdíl od povšečných proklamací uvedených v kasační stížnosti koncipované stěžovatelem samotným, je rozhodná argumentace uvedená v doplnění kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s tím, že dle § 11 odst. 2 písm. n) zákona o soudních poplatcích je od soudního poplatku ze zákona osvobozen „*insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku*“. Dle souvisejícího ustanovení § 229 odst. 3 písm. a) a b) insolvenčního zákona platí, že „*[n]estanoví-li tento zákon jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními a) dlužník v době do rozhodnutí o úpadku, b) dlužník v době od rozhodnutí o úpadku do rozhodnutí o způsobu řešení úpadku*“.

Právě popsaná situace ve věci nastala a stěžovatel byl v předmětném řízení osvobozen od soudního poplatku ze zákona, protože nebylo možné řízení o kasační stížnosti zastavit pro nezaplacení soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud k shora uvedenému vývoji řízení před krajským soudem ve vztahu k žádostem stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení, jakož i k následnému přezkumu příslušného rozhodnutí krajského soudu zdejší soudem připomíná, že skutečnost, že byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků ze zákona, nevylučuje, aby o jeho žádosti bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 4 As 130/2015 – 15, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že krajský soud je povinen posoudit žádost o osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu, včetně osvobození od povinnosti hradit případné další náklady řízení vzniklé státu, i v situaci, kdy je žalobce od placení soudního poplatku osvobozen ze zákona (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 6 Ads 12/2007 – 38, www.nssoud.cz). Z tohoto hlediska byla výzva krajského soudu k prokázání osobních, majetkových a výdělkových poměrů stěžovatele, pakliže žádal o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, zcela legitimní, přičemž z judikatury zdejšího soudu plyne, že povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků; pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikované pod č. 537/2005 Sb. NSS).

K věci je možné dodat, že předmětné insolvenční řízení bylo zahájeno na návrh věřitele. V rámci tohoto řízení podal dne 9. 12. 2013 další insolvenční návrh sám stěžovatel prostřednictvím svého jednatele Jiřího Vindušky, který byl oprávněn za stěžovatele samostatně jednat, a nejpozději v tomto okamžiku, s přihlédnutím k § 205 insolvenčního zákona, bylo třeba počítat se vznikem majetkové podstaty a tedy rovněž s nastoupením osvobození od soudních poplatků ze zákona. Na tom nic nemění ani následné rozpory mezi jednatelem stěžovatele, zejména pokusy druhého jednatele stěžovatele vzít návrh podaný jménem stěžovatele jednatelem Jiřím Vinduškou zpět (viz také usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 15. 10. 2014, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-76, jímž soud ustanovil stěžovateli pro uvedené rozpory mezi jednatelem pro insolvenční řízení opatrovníka, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 12. 2014, č. j. 1 VSPH 2235/2014-A-86, toto rozhodnutí krajského soudu potvrzující) či pokusy jediného společného stěžovatele o odvolání jednatele Jiřího Vindušky. Rozhodující v daném ohledu je, že ze zmiňovaného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 5. 2015, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-120, jímž bylo rozhodnuto o zjištění úpadku stěžovatele a o prohlášení konkursu na majetek stěžovatele, jednoznačně vyplývá, že se tak stalo jak na základě insolvenčního návrhu věřitele, tak na základě insolvenčního návrhu dlužníka.

K argumentaci uvedené v doplnění kasační stížnosti lze ovšem rovněž upřesnit, že poprvé byl úpadek dlužníka zjištěn, na jeho majetek prohlášen konkurs a určen insolvenční správce usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 3. 2014, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-57; toto usnesení však bylo zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 2014, č. j. 3 VSHP 796/2014-A-64, přičemž opětovně bylo rozhodnuto o zjištění úpadku dlužníka, prohlášení konkursu a ustanovení insolvenčního správce právě až usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 5. 2015, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-120. Nejvyšší správní soud přitom v insolvenčním rejstříku nedohledal žádné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 1. 2015, o kterém hovoří stěžovatel. Zdejší soud v insolvenčním rejstříku v tomto směru našel pouze usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 VSHP 2053/2014-A-83, které bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno dne 5. 1. 2015 a kterým Vrchní soud v Praze potvrdil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 4. 9. 2014, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-68, jímž Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci neustanovil dlužníkovi právního zástupce z řad advokátů a nepřiznal mu osvobození od soudních poplatků. Již zmíněným usnesením ze dne 12. 12. 2014 zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 7. 1. 2015 pak Vrchní soud v Praze pod č. j. 1 VSPH 2235/2014-A-86 potvrdil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 15. 10. 2014, č. j. KSLB 76 INS 24005/2011-A-76, jímž byl dlužníkovi pro insolvenční řízení ustanoven opatrovník. To ovšem na závěrech Nejvyššího správního soudu v nynější věci, jak již bylo vysvětleno, nic nemění.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že ze shora uvedených důvodů ve věci nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 zákona o soudních poplatcích.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tak bude povinen žalobu posoudit z hlediska splnění dalších podmínek řízení a posléze případně věcně.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o věci samé bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení, obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí a především po zjištění podmínek pro pokračování řízení, které bylo ze zákona přerušeno (viz výše uvedená ustanovení insolvenčního zákona).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyní stěžovatele, které dle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta sice totiž patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu rozhodovat v dalším řízení krajský soud.

Ustanovená zástupkyně Mgr. Pavlína Zámečníková odměnu a hotové výdaje nevyčísliła. Nejvyšší správní soud tak vycházel z obsahu spisu a přiznal ustanovené zástupkyni

pokračování

odměnu za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, včetně nahlížení do spisu dne 13. 11. 2015 (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, dostupné na www.nssoud.cz) a doplnění kasační stížnosti] po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění, a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6800 Kč.

Nejvyšší správní soud připomíná, že advokát ustanovený v řízení o kasační stížnosti zastupuje účastníka i v dalším řízení o žalobě před krajským soudem poté, co bylo rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Azs 6/2010 – 42, publikovaný pod č. 2081/2010 Sb. NSS); totéž se týká, s přihlédnutím k výše uvedenému, osvobození od soudních poplatků, k němuž Nejvyšší správní soud přistoupil již po prohlášení konkursu na majetek stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu